

uskmata meest wähhehawalt näggi löppewad ja ta arro sai, kui eesitaw ja seggane ta möistus tännini omma rahva ärrapeastja Messia pärast olnud? Agga immetellemine, rõõm ja tänno meel tullid wöitlemise ning wallo järrel, kui ta aega möda pühha Waimo armo läbbi ni laugese sai, et ta rõõmsa süddamega ja Jummalat fites wois üttelda: „Minna ollen Tedda leidnud, Tedda, kellest Vlooses on sirjutanud lässoramatusse, ja kellest prohvetid on sirjutanud, Jesust Maatsaretist.“

Ta luges temma ellotäiki — ellotäiki fest armastat wallo-mehhest, ta kulis need jummasilud sõunad, mis temma pühast uleteest olli läbbisainud, fest Temma fönn olli väggew ja pölnud legi enne Tedda tasgi nenda räfinud. Tüttarlapje südda sai Temma libbedat kannatamisi luggedes ärrajussatud. Ta andis enneise arwamist Jesuse pühha sõnna juhhatamise alla. Ta uskus lapseliko süddamega Temma armastuse ning hallastuse immetähhed. Ta meel olli haige nende peale, kes Tedda ni hirnsal kombel üllekohtoga taggaliusasid, teotasid ning pinasid, — Tedda, kes tassane ja süddamest allandlik olli. Haleda, ossawötsiko süddamega kändis ta waimus Temma wimist teed Ta järrel, wiimise öhto sõmaaja toast Kriemane aeda ja kohto koddadesse ja sealte Kolgatale. Ta näggi Temma suurt hingeahhastust ja kuida Tedda ärraanti ja ärrasallati; näggi Tedda risti sambas rippudes surmaga wöitlewad, ta tundis, et Temma suur armastus Tedda olli ajanud,

ennast täiefs sunnastamise hinnaks andma omma rahva eest; ta näggi Temma löpmata hallastust, mis Temmas risti podud rõöwli vasto olli; ta kulis Temma heldet sõnna: „oh Jerusalema türed ärge nutke mind nutke isscenna ja omma lapsi!“

Ta südda sulas ärra, ta filmad jäid veshallilats ja piisarad langesid Piibli lehtede peale.

Selle järrel, kui ewangelium hakkas löppema, töüs noor Judi tüttar waimus warra üles teiste naestega ja läks haua jure. Ta näggi siowi ärrameretud ja Issand ei olnud mitte haudas. Ta kulis nago kärneri healt ütlewad: mils sa nuttad, fedda sa otsid? Ja ni kui Maria, hüdis ta ligutud ue sündimise väest ja täis igatsemist: Rabbuni! Õppetaja! Õppetaja!

Siis läks ta jüngrite seljis Emmonisse ja panni holega tähhese nende kuhhe leinaja sobra fönnet. Üks wöeras mees tulli liggi ja temma teadis, et se Jesus olli, ehk tuli jüngrite filmad veel petud said, et nemmad Issaudat mitte ei tunnud. Ta kulis fönnemist, tuida Jüngrid Jesusest tunnistasid, kui mehhest, kes väggew teggudest ja sõnnast tuida Tedda olla hukkamoistetud ja risti lõdud, Tedda, kellest nemmud lootnud, et Ta saaks ärrapeasma, agga sa tuida fönnle laiale läinud, et Ta ellada ja olla surnuist ülestönsud. Siis langes ka Raheli süddame peale Õppetaja waigne föttlemine: oh teie rümmalad ja süddamest pikkaldased, et ei wöötta uskuda, mis prohvetid on sirjutanud. Ets Kristus sedda föik